

05/07/2006

Federació

Article d'opinió publicat al Diari Avui sobre la situació actual del ciclisme

<?xml:namespace prefix = o ns = "urn:schemas-microsoft-com:office:office" />

¿De veritat pretenem que només a base de plats i suplementes energètics un grup de 150 homes es passi 21 dies de juliol, des de les 11 del matí fins a les 5 de la tarda, a sobre d'una bicicleta?

Doncs això és el Tour de França: 3.000 quilòmetres en 3 setmanes de plena canàcula, travessant els Alps i els Pirineus i pujant muntanyes de 2.000 metres. Amb cotxe ja em cansa, imagina't si ho has de fer amb bicicleta. No hi ha cos humà que ho resisteixi. Però ara mateix preferim ser hipòcrites: exigim que un corredor aguanti tot això sense ajudes sobrenaturals, i en canvi comprem que un futbolista es queixi quan en una mateixa setmana ha de jugar dos partits de 90 minuts.

Dit d'una altra manera, si volem que els corredors de bici vagin tot el dia com motos, els hem de deixar que es dopin. El ciclisme d'alta competició és espectacle i l'espectacle el garanteix el dopatge. Si a un escriptor li aplaudim la creació literària que té lloc sota els efectes de l'alcohol, si celebrem que un cantant pugui a un escenari havent pres substàncies estupefaents de tota mena, per què li neguem a un ciclista la possibilitat de fer-nos una mica

més feliços millorant el seu rendiment amb alguna substància que ara no està permesa?
Alguns diuen que l'ús d'aquests productes adúltera la prova. Ni més ni menys que la fórmula 1 l'adúltera que no tots els corredors disposin del mateix cotxe. I l'adúltera només fins a un límit: ja els asseguro que, encara que em prenguis tots els productes dopants que hi ha ara mateix al mercat, no passaria del primer revolt del Tourmalet. El dopatge, doncs, és l'última possibilitat que té el ciclisme per evitar la seva desaparició com a esport televisiu. De fet, el ciclisme ja no existeix. Només existeix el Tour. La Vuelta i el Giro s'han convertit en competicions pràcticament clandestines. Si també es volen carregar el Tour, continuïn així, sisplau. Les audiències cauen a mesura que s'estreny el cercle contra el dopatge. En pocs anys veurem el ciclisme com un esport prehistòric amb el mateix component inhumà d'aquells gladiadors que lluitaven contra lleons al Colosseu de Roma. I recordarem, admirats, el cas d'un ciclista que no havia guanyat mai cap gran volta fins que va tenir un càncer, i un cop va superar la malaltia, es va començar a endur un Tour darrere l'altre, fins a 7 de consecutius. Però allà eren altres temps. Eren els temps en què el dopatge ens permetia fabricar superherois i ens ajudava a tenir unes millors migdiades d'estiu. Eren els temps previs a la desaparició d'un dels grans esports de la nostra infància.

Albert Om

Article publicat el 4 de juliol al Diari Avui

[1]

Links

[1] <https://www.ciclisme.cat/printpdf/node/3000356>